

[Bækgaard.]

admiralitet gav de kuttere, der blev benyttet i engelsk krigstjeneste. Fra engelsk side kan denne underbetaling måske ses på baggrund af, at de danske fiskere blev betragtet som krigsallierede; men skal sagen ses ud fra den betragtning, bliver de danske skattemyndigheders stillingtagen så meget mere ejendommelig, for så må og skal disse fiskere behandles på samme måde som andre danske modstandsfolk, der havde ophold i udlandet under besættelsen. I den forbindelse vil jeg gerne have lov til at citere, hvad en af modstandskampens kendte folk, direktør Jens Lillelund, siger i en udtalelse til Jyllands-Posten den 23. oktober 1962 — jeg beder den højtærede næstformand om tilladelse til dette citat —:

„Under krigen var der 26.000 danskere i Sverige. De tjente i gennemsnit mindst 5.000 kr. om året eller tilsammen 130 mill. kr. årligt. Disse penge betalte de hverken skat af i Sverige eller i Danmark. Heller ikke danskere i England, bortset fra fiskerne, betalte skat. Selv var jeg således både i Sverige og England, og jeg har aldrig betalt en øre. Man kan nævne hele den danske brigade i Sverige, de betalte heller ikke skat, mens fiskerne, der risikerede livet hver dag, nu kræves skat af deres indtægter for anden gang. Det er helt uanstændigt, som fiskerne behandles.“

Vi kan i mit parti helt tilslutte os denne udtalelse, og vi henstiller til det udvalg, som skal behandle denne sag, at det hurtigt må slutte op om den i lovforslaget foreslåede afgørelse. Vi finder nemlig, at der her er tale om en hensynsløshed uden lige, og vi ville egentlig have forsvoret, at det, der er overgået disse medborgere, kunne finde sted her i landet. De har nu gennem 17 år været udsat for et psykisk pres, som absolut ikke fremmer arbejdslysten.

Ministres, folketingsmænds og andres udtalelser, tilsagn eller ikke-tilsagn skal jeg ikke knytte bemærkninger til, men blot slutte med at sige, at mit parti fuldt ud støtter lovforslaget.

Som en slubemærkning må jeg måske for egen regning sige, at vi vestjyder ofte har den opfattelse, at vi bliver glemte, når det gælder offentlig bevågenhed med hensyn til ligestilling. Lad os så blive i den

opfattelse, at vi er glemte, og glem hurtigst muligt disse skattekrav.

Fiskeriministeren (A. C. Normann): Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at blande mig i denne debat, idet det ved denne lejlighed er den højtærede finansminister, der har det privilegium at nyde glæden ved at diskutere sagen med det ærede medlem hr. Foged og de andre forslagsstillere. Men det ærede medlem hr. Foged har udtrykkelig spurgt mig, om jeg har ændret stilling til det foreliggende spørgsmål, siden jeg er blevet minister. Den undren, med hvilken jeg lyttede til dette spørgsmål, får mig til at genkende den måde, det ærede medlem så ofte har diskuteret lignende spørgsmål med regeringens medlemmer på. Der ligger jo en klar politisk hensigt bagved. Jeg må imidlertid sige til det ærede medlem, at en redegørelse for min stilling og for mine tidligere udtalelser vedrørende denne sag vil være aldeles unyttig, for jeg har ikke den mentale mulighed for at ændre opfattelse, fordi jeg skifter stol.

Der er jo sket én ting i den tid, det ærede medlem hr. Foged og jeg — undertiden i fællesskab — har interesseret os for denne sag. Der er sket dette, at der efter opfordring fra fiskerne er blevet truffet en aftale med den højtærede finansminister, en aftale, som jeg, kan jeg vel sige, har bidraget til at få gennemført som en slags mægler. Den opfordring, jeg fik fra fiskerne, lød på, at man gerne, efter alle disse mange års diskussioner om sagen, ville tilstræbe en mindelig ordning. Opfordringen lød, som jeg har haft lejlighed til at dokumentere over for det ærede medlem, ikke på en enten-eller afgørelse, men på opnåelse af et kompromis, og det er vel ganske naturligt, at det var det ønske, fiskerne var nået frem til, simpelt hen fordi erfaringerne med de skiftende finansministre i disse mange år jo måtte stemme forhåbningerne om en fuldstændig fritagelse betydelig ned — det kan vi vel godt sige. Hverken det ærede medlem hr. Foged eller jeg har gennem årene formået at opnå den for fiskerne mest ønskelige afgørelse, og det blev derfor et kompromis, ikke det rene ja eller nej, som man bad mig om at medvirke til. Henvendelsen herom blev støttet af Esbjerg Fiskeriforening, Vestjysk Fiskeriforening og